

ประวัติและความเป็นมาของประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการศึกษาการวิเคราะห์รายได้และค่าใช้จ่ายของแรงงานไทย ในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ มากขึ้น ผู้เขียนได้นำลักษณะพื้นฐานของ ประเทศดังกล่าวข้างต้นมาประกอบการพิจารณา เพื่อที่จะให้ผู้อ่านเข้าใจถึงขั้นตอนการเข้าไป ทำงานในประเทศดังกล่าว ทั้งนี้เพราะขั้นตอนการเข้าไปทำงานในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน ตลอดจนแนวโน้มของแรงงานต่างประเทศที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต อิรัก และสิงคโปร์ โดยพิจารณาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจในแต่ละประเทศ

ประเทศซาอุดีอาระเบีย (SAUDI ARABIA)

ประเทศซาอุดีอาระเบีย ตั้งอยู่บนพื้นที่ส่วนใหญ่ของแหลมอาระเบีย โดยมีอาณาเขต ทางทิศตะวันออกเฉียงติดกับประเทศกอซาร์ สหรัฐอาหรับเอมิเรตและอ่าวเปอร์เซีย ส่วนทางทิศใต้ติด กับสาธารณรัฐอาหรับแห่งเยเมน โดยมีประเทศสาธารณประชาชนประชาธิปไตยแห่งเยเมนและ ประเทศโอมานอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทางทิศเหนือติดกับประเทศจอร์แดน อิรักและคูเวต ทางทิศตะวันตกจะติดกับทะเลแดง ประเทศซาอุดีอาระเบียมีพื้นที่ทั้งสิ้น 829,997 ตารางไมล์ หรือ 2,149,690 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทะเลทรายและที่แห้งแล้งซึ่งปกคลุมบริเวณ พื้นที่ 4 ใน 5 ของพื้นที่ทั้งหมด ประมาณว่าพื้นที่ที่จะทำทุ่งหญ้าและไร่นามีเพียงร้อยละ 15 ของ เนื้อที่ซึ่งจะพบได้ในบริเวณโอเอซิส (OASIS) ภาวะอากาศในประเทศซาอุดีอาระเบีย ระหว่าง ในฤดูร้อนในเวลากลางวันมีอากาศร้อนจัดมาก บางครั้งอุณหภูมิสูงกว่า 38 องศาเซลเซียส ยกเว้นแต่ในบริเวณพื้นที่ซึ่งมีระดับสูงเท่านั้น ส่วนเวลากลางคืนความรอนจะลดลงทันที สำหรับฤดู หนาวอุณหภูมิลดลงในระดับต่ำมาก แต่ตามบริเวณชายฝั่งทะเลซึ่งเป็นที่ราบอากาศเย็นสบายถึงแม้ ค่อนข้างจะชื้นอยู่บ้าง ตามปกติฝนมักจะตกในระหว่างเดือนซึ่งมีอากาศหนาว ระดับน้ำฝนที่วัดได้ คิดเฉลี่ยประมาณมีละหกหรือเจ็ดนิ้วเท่านั้น จึงนับได้ว่าซาอุดีอาระเบียเป็นประเทศที่แห้งแล้งมาก

แต่เดิมรายได้ของประเทศซาอุดีอาระเบีย ได้แก่ เกษตรกรรม เลี้ยงสัตว์ ทำการ ประมงและรายได้เข้าประเทศที่สำคัญของซาอุดีอาระเบียก็คือ การเก็บค่าธรรมเนียมคนเข้าเมือง

จากผู้เดินทางไปแสวงบุญยังนครเมกกะ ซึ่งปัจจุบันนี้ค่าธรรมเนียมดังกล่าวก็ได้ยกเลิกไปแล้ว แต่
 ถึงจะยกเลิกค่าธรรมเนียมแล้วก็ตาม บรรดานักแสวงบุญก็พากันนำเอาเงินไปใช้จ่ายในประเทศ
 ซาอุดีอาระเบียและหลายสิบล้านบาท และต่อมาในปี พ.ศ.2481 มีการพบแหล่งน้ำมันมากมายใน
 บริเวณใกล้เมืองดัมมัน (DAMMAN) ของประเทศซาอุดีอาระเบีย ประเทศซาอุดีอาระเบียจึงกลับ-
 กลายเป็นประเทศที่ทันสมัย ทำให้ปัจจุบันน้ำมันดิบเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดซึ่งทำรายได้แก่ประเทศ
 ซาอุดีอาระเบียจะไม่ต่ำกว่าร้อยละ 85 ของรายได้ทั้งหมด บริเวณพื้นที่สำคัญที่มีการผลิตน้ำมัน
 คือบริเวณคานอ่าวเปอร์เซีย ซึ่งถือเป็นนครน้ำมัน (Oil Cities) ได้แก่ เมืองดัมมัน (Damman)
 ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑลบูรพาและเป็นบริเวณที่ตั้งของท่าเรือน้ำมันและเมืองดาห์ราน (Dahran)
 เป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่บริษัท ARABIAN AMERICAN OIL CO. (ARAMCO) ซึ่งผลิตน้ำมันดิบ
 วันละ 8.4 ล้านบาร์เรล นอกจากนี้ยังมีเมืองราสตันนุรา (Ras Tannura) ซึ่งมีโรงกลั่นกับ
 ท่าเรือขนถ่ายน้ำมันซึ่งมีระบบท่อส่งน้ำมันไปจนถึงชายฝั่งประเทศเลบานอน เป็นระยะยาวถึง
 1,068 ไมล์

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของประเทศซาอุดีอาระเบีย

ประเทศซาอุดีอาระเบีย ได้วางแผนกำลังคนไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
 แห่งชาติซาอุดีอาระเบีย ฉบับที่ 4 (2529-2533) ในด้านกำลังคน การจ้างงานและสมรรถนะ
 การผลิตประเทศซาอุดีอาระเบียจะทยอยส่งแรงงานต่างชาติออกจากประเทศจำนวน 600,000
 คนในระยะ 5 ปีข้างหน้า และจะใช้แรงงานซาอุดีอาระเบียจำนวน 374,700 คน เข้าแทนที่
 ปัจจุบันแรงงานต่างชาติในซาอุดีอาระเบียมีประมาณ 1,518,000 คน เป็นคนงานจากประเทศ
 ปากีสถานมากที่สุดคือประมาณ 600,000 คน หรือประมาณ 40% และเป็นคนงานไทยประมาณ 150,000 คน
 หรือประมาณ 10% แรงงานต่างชาติที่จะถูกกระทบกระเทือนมากที่สุดได้แก่ แรงงานประเภท
 แรงงานไร้ฝีมือ (Unskilled workers) ซึ่งจะลดลงไม่น้อยกว่า 195,000 คน และในแผน
 พัฒนาฯ ฉบับที่ 4 นี้ ยังได้กำหนดอัตราเติบโตของประชากรก่อสร้างลดลงปีละ 2.8% จาก
 งบประมาณที่กำหนดไว้ในปีแรกเป็นเงิน 40.17 พันล้านริยัล (1 ริยัลประมาณ 6.8702 บาท)
 อย่างไรก็ตามสำหรับแรงงานไทยแม้ว่าภาคการก่อสร้างจะเผชิญปัญหาการลดลง แต่ก็ยังไม่ลดลง
 โดยฉับพลัน การสร้างชาวซาอุดีอาระเบียขึ้นมารับผิดชอบเองยังจะต้องใช้เวลาพอสมควร หาก
 ประเทศไทยพัฒนาแรงงานไทยให้มีประสิทธิภาพทั้งในด้านฝีมือ ความรู้ด้านภาษา ความมีระเบียบวินัย
 และความขยันขันแข็งจะเป็นสิ่งจูงใจให้นายจ้างหันมาจ้างแรงงานไทยในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเพื่อ

ทดแทนแรงงานชาติอื่น เพราะเมื่อเปรียบเทียบฝีมือในการทำงานแล้วคนงานไทยยังได้รับค่าชมเชยว่ามีฝีมือดีและเป็นที่นิยมของนายจ้าง โดยเฉพาะงานในด้านการซ่อมบำรุงรักษาและงานประเภทบริการยังคงมีความต้องการและไม่หมดไปโดยง่าย สำหรับแรงงานในระดับวิชาชีพ เช่น แพทย์ พยาบาล วิศวกร ครู นักบัญชี คาดว่ายังมีช่องทางค่าเงินวิชาชีพต่อไปอีกนาน นอกจากนี้นายจ้างประเทศซาอุดีอาระเบียยังนิยมจ้างผู้หญิงไทยไปทำงานหน้าที่แม่บ้านจำนวนมาก ซึ่งในทางปฏิบัติในส่วนของประเทศไทยยังมีปัญหาขัดข้องในเรื่องความปลอดภัยในการทำงานของคนงานหญิง ซึ่งจะต้องมีการวางมาตรการป้องกันให้รัดกุมต่อไป นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีสำนักงานแรงงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย ซึ่งรับผิดชอบด้านคนงานใน 6 ประเทศได้แก่ ประเทศซาอุดีอาระเบีย สาธารณรัฐอาหรับเอมิเรต โอมาน กาตาร์ บาห์เรนและเยเมน ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงริยาด

ปัจจุบันตลาดแรงงานที่สำคัญของประเทศไทยได้แก่ประเทศซาอุดีอาระเบีย กล่าวคือจำนวนคนไทยประมาณ 70% ของแรงงานทั้งหมดที่เดินทางไปทำงานในต่างประเทศ ทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย ประมาณรายได้ของคนงานไทยจากซาอุดีอาระเบียที่ส่งกลับประเทศไทยเป็นจำนวนกว่า 10,000 ล้านบาทต่อปี โดยขณะนี้คาดว่ามีความคนงานไทยทำงานอยู่ระหว่าง 160,000-180,000 คน ตลาดแรงงานซาอุดีอาระเบียส่วนใหญ่เป็นตลาดก่อสร้างซึ่งมีการจ้างคนงานไทยในภาคก่อสร้างประมาณ 70% ของแรงงานไทยในประเทศดังกล่าว

ขั้นตอนการนำคนงานไทยเข้าไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย

1. เมื่อนายจ้างท้องถิ่นหรือบริษัทต่างชาติที่มีคนงานซาอุดีอาระเบียดิ้อหันเกินกว่าครึ่งประมวลโครงการหนึ่งโครงการใดได้ และต้องการจ้างแรงงานเพิ่มเติมโดยคนงานบางส่วนที่ต้องการว่าจ้างเพิ่มเป็นคนงานต่างชาติ นายจ้างท้องถิ่นหรือบริษัทต่างชาติดังกล่าวจักต้องยื่นคำร้องต่อกระทรวงแรงงานซาอุดีอาระเบีย ขอว่าจ้างคนงานต่างชาติ โดยระบุจำนวนคนงานที่มีอยู่ (จำแนกตามสัญชาติของคนงาน) และจำนวนคนงานที่ต้องการเพิ่ม (จำแนกตามตำแหน่งงานสัญชาติของคนงาน)
2. ทางการซาอุดีอาระเบียจะพิจารณาคำขอข้างต้นและอนุมัติคำขอตามความจำเป็น โดยเน้นให้มีการจ้างแรงงานในท้องถิ่นก่อน อนึ่ง เมื่อมีการอนุมัติคำขอแล้วทางการซาอุดีอาระเบียจะส่งเอกสารอนุมัติวีซ่าให้สถานเอกอัครราชทูตซาอุดีอาระเบียในประเทศไทยทราบเป็นการประสานงาน

3. เมื่อนายจ้างท้องถิ่นหรือบริษัทต่างชาติ ด้งกล่าวได้รับอนุมัติวีซ่า จะติดต่อผู้จัดหางานเพื่อให้หาคนงานให้ โดยจัดทำหนังสือมอบอำนาจและเอกสารอื่น ๆ มอบให้ผู้จัดหางานเพื่อเสนอขออนุมัติจากกรมแรงงานไทยตามขั้นตอนต่อไป

4. ภายหลังจากที่กรมแรงงานไทยอนุมัติตำแหน่งงานและผู้จัดหางานคัดเลือกคนงานตามความต้องการได้แล้ว ผู้จัดหางานก็จะติดต่อสถานเอกอัครราชทูตซาอุดีอาระเบียประจำประเทศไทยขออนุมัติวีซ่าให้คนงาน

5. เมื่อคนงานเดินทางถึงประเทศซาอุดีอาระเบีย นายจ้างจะเก็บหนังสือเดินทางของคนงานนำไปยื่นกระทรวงมหาดไทยซาอุดีอาระเบีย (ใช้เวลาประมาณ 3 วัน) เพื่อทำเรื่องขอใบถิ่นที่อยู่ให้คนงานต่อไป

ประเทศคูเวต (KUWAIT)

ประเทศคูเวตเป็นประเทศเล็ก ๆ ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 8,000 ตารางไมล์หรือ 20,720 ตารางกิโลเมตร ซึ่งตั้งอยู่ตอนในสุดของอ่าวเปอร์เซีย ทางตอนเหนือเป็นที่ลุ่มปากแม่น้ำยูเฟรติส ส่วนทางตอนใต้จดเขตที่ราบสูงอาหรับและเป็นทะเลทรายที่ค่อนข้างแห้งแล้งติดกับประเทศอิรัก ซาอุดีอาระเบีย อ่าวเปอร์เซีย แต่เดิมอาชีพหลักของชาวคูเวตได้แก่ การประมง การต่อเรือใบ-แขก และการค้าขาย ต่อมาในปี 2481 ได้มีการขุดพบอน้ำมันในคูเวต ก็มีการเปิดอน้ำมันขึ้น แต่บังเอิญสงครามโลกครั้งที่สองทำให้กิจการน้ำมันที่เพิ่งเริ่มขึ้นใหม่ ๆ ต้องหยุดชะงักไปชั่วคราว ต่อมาเมื่อสงครามยุติลงแล้ว บรรดานักค้นคว้าขุดหาแหล่งน้ำมันจึงลงมือดำเนินการต่อไปอย่างไม่ยอมหยุดยั้ง ทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมน้ำมันของคูเวตรุดหน้าอย่างรวดเร็วแทบไม่น่าเชื่อ ภายในช่วงเวลาเพียงสองสามปี บรรดาท่อส่งน้ำมัน โรงกลั่น คลังเก็บน้ำมัน ตลอดจนการใช้เรือลำเลียงขนส่งก็ได้รับการก่อสร้างอย่างสมบูรณ์ทุกประการ ผลผลิตน้ำมันดิบของประเทศคูเวตเริ่มขึ้นอย่างเป็นลำดับเป็นขั้น เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงในราวกลางปี พ.ศ.2493 สามารถผลิตน้ำมันดิบได้ถึงวันละ 900,000 บาร์เรล (1 บาร์เรลเท่ากับ 158.98 ลิตร) ต่อมาในปี พ.ศ.2502 ผลิตเพิ่มขึ้นได้ถึงประมาณวันละ 1,400,000 บาร์เรล และในปี พ.ศ.2518 เพิ่มขึ้นเป็น 1,800,000 บาร์เรลต่อวัน ทำให้คูเวตกลายเป็นประเทศผลิตน้ำมันดิบได้เป็นอันดับที่ 7 ของโลก มีน้ำมันเก็บสำรองไว้ประมาณ 10,000 ล้านตันหรือเท่ากับ 15% ของน้ำมันเก็บสำรองทั่วโลก ทำให้คูเวตได้รับค่าภาคหลวงในอัตรา 50% ของปริมาณน้ำมันดิบซึ่งบริษัทน้ำมันอังกฤษ-อเมริกันผลิตได้ในคูเวต และในปัจจุบันรัฐบาลคูเวตเก็บค่าภาคหลวงและภาษีได้จากอุตสาหกรรม

ผลิตน้ำมันถึงปีละประมาณ 160,000,000,000 บาท จากรายได้ของรัฐบาลที่มีเป็นจำนวนมาก ทำให้ฐานะของพลเมืองดี ซึ่งจะปรากฏตามสถิติของปี พ.ศ.2517 ว่า มีรายได้ต่อหัวคิดโดยเฉลี่ยคนละประมาณ 17,000 บาทต่อเดือน นอกจากนี้ชาวคูเวตยังได้รับการทางแพทย์ การศึกษา ประกันสังคม โดยมีต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดเลย เพราะรัฐออกให้ทั้งสิ้น แม้แต่การเก็บภาษีในคูเวตก็ไม่มี ยกเว้นภาษีศุลกากรเท่านั้น

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติคูเวต (พ.ศ.2528-2533)

แผนพัฒนา 5 ปี (พ.ศ.2528-2533) ของคูเวต ได้กำหนดการปรับโครงสร้างประชากรคูเวต เพื่อให้แรงงานชาวคูเวต (KUWAIT) มีสัดส่วนสูงกว่าชาวต่างชาติในประเทศ ซึ่งในช่วง พ.ศ.2526-2527 พบว่ารัฐบาลคูเวตประสบความสำเร็จในด้านนี้พอสมควร โดยจะเห็นได้จากปริมาณแรงงานต่างชาติเข้าประเทศคูเวตลดลงติดต่อกันมา การแก้ไขปัญหาค่าความไม่สมดุลของประชากรคูเวตทำให้เกิดความจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องเร่งปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิตของแรงงาน (Improving Manpower Productivity) ของชาวคูเวตเอง แต่สิ่งนี้จะดำเนินการในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปเพื่อมิให้เกิดความปั่นป่วนขึ้น ซึ่งในแผนพัฒนาดังกล่าวนี้ได้กำหนดไว้ว่าให้จ้างแรงงานต่างชาติเพิ่มขึ้นในอัตรา 3.2% ต่อปี และโครงการที่ลงทุนสูง เช่น อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน และอุตสาหกรรมโรงงานผลิตสินค้าต่าง ๆ จะเป็นภาคที่จ้างแรงงานในสัดส่วนที่เพิ่มมากกว่าภาคอื่น ๆ ตลอดช่วง 5 ปี กล่าวคือ อุตสาหกรรมน้ำมันจะเพิ่มขึ้น 5.25% ต่อปี และอุตสาหกรรมโรงงานจะเพิ่มขึ้น 4.7%

ปัจจุบันนี้มีแรงงานต่างชาติในประเทศคูเวตประมาณ 490,500 คน เป็นคนงานชาวอียิปต์มากที่สุด คือ 180,000 คน หรือประมาณ 37% รองลงมาได้แก่อินเดีย ปากีสถาน ฯลฯ มีคนงานไทยทำงานในประเทศคูเวตประมาณ 8,000 คน หรือประมาณ 2% ของแรงงานต่างชาติ แม้ว่ารัฐบาลคูเวตมีนโยบายที่จะลดแรงงานต่างชาติ แต่โอกาสสำหรับแรงงานไทยยังคงมีอยู่ เช่น งานก่อสร้างที่พักอาศัยสำหรับประชาชน งานบำรุงรักษาสิ่งก่อสร้างสาธารณูปโภคต่าง ๆ ตลอดจนงานบริการยังคงมีความต้องการแรงงานต่างชาติอยู่ในระดับใกล้เคียงกับปริมาณแรงงานที่ใช้อยู่เดิม โดยเฉพาะงานที่มีลักษณะใช้แรงงานประเภทงานหนัก เพราะชาวคูเวตไม่นิยมทำงานประเภทนี้ และจะยังคงสภาพเช่นนี้ต่อไปอีกนาน และแม้ว่าแรงงานไทยจะมีคู่แข่งจากต่างชาติซึ่งเสนออัตราค่าจ้างแรงงานต่ำกว่า เช่น แรงงานจีน บังคลาเทศ ศรีลังกา ปัจจุบันนายจ้างเริ่มมองเห็นข้อเปรียบเทียบจากผลงานถึงผลผลิตเสียที่ได้รับ โดยเฉพาะในเรื่องผลงานฝีมือและการ

ปกครองบังคับบัญชา ปรากฏว่านายจ้างส่วนใหญ่พอใจในการจ้างแรงงานไทยเนื่องจากให้ผลคุ้มค่าจ้าง การปกครองบังคับบัญชาง่ายไม่มีปัญหาเหมือนชาติอื่น แม้จะมีจุดอ่อนในเรื่องภาษาและอัตราค่าจ้างสูงกว่าก็ตาม ซึ่งคาดว่าในอนาคตมีแนวโน้มว่านายจ้างจะสนใจมาจ้างแรงงานไทยในสัดส่วนเพิ่มขึ้น ส่วนในประเทศคูเวตนั้น ประเทศไทยมีสำนักแรงงานไทยในประเทศคูเวตซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับคนงานไทยใน 5 ประเทศ ได้แก่ คูเวต ลิเบีย ซิเรีย อิหร่าน และอัลจีเรีย ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองบายัน

เมื่อพิจารณาจำนวนเงินส่งกลับจากตะวันออกกลางเป็นรายประเทศจะเห็นว่าประเทศคูเวตซึ่งมีคนงานไทยทำงานอยู่เพียง 8,000-10,000 คน (จากประมาณการของกรมแรงงานในปี 2529 แต่มีเงินส่งกลับมาประเทศไทยในปี 2529 จำนวน 565.2 ล้านบาท มากเป็นอันดับสองรองจากประเทศซาอุดีอาระเบีย ทั้งนี้เนื่องจากประเทศคูเวต แม้ว่าเป็นประเทศเล็กแต่ก็วางตัวเป็นกลางทางการเมืองและเป็นศูนย์กลางการเงิน ไม่มีข้อจำกัดในการโอนเงิน บริษัทนายจ้างที่เป็นชาวต่างประเทศส่วนใหญ่จึงโอนเงินให้คนงานโดยผ่านทางประเทศคูเวต เพราะมีหลายประเทศที่มีปัญหาในเรื่องการโอนเงิน เช่น ประเทศลิเบีย และประเทศอิรัก เป็นต้น นอกจากนี้คนงานไทยที่ทำงานในประเทศคูเวตจะได้ค่าแรงงานเฉลี่ยต่อคนสูงกว่าประเทศอื่นในตะวันออกกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะงานส่วนใหญ่ของคูเวตจะเป็นงานซ่อมแซมปรับปรุงทำให้ดีขึ้น ซึ่งจะต้องใช้คนงานที่มีฝีมือ รวมทั้งค่าแรงขั้นต่ำของคูเวตสูงกว่าประเทศอื่นในตะวันออกกลาง ประเทศคูเวตเป็นตลาดแรงงานที่จ้างคนงานไทยไม่มากนัก ประมาณ 8,000-10,000 คน แต่สามารถส่งเงินกลับประเทศไทยเป็นอันดับสองรองจากซาอุดีอาระเบีย และคูเวตยังเป็นตลาดที่มีแนวโน้มขยายตัวสำหรับแรงงานไทยในระยะที่ผ่านมาและคาดว่าจะเป็แหล่งจ้างงานคนไทยไปอีกนาน

ขั้นตอนการนำคนงานไทยเข้าไปทำงานในประเทศคูเวต

1. ผู้ที่เป็นเจ้าของงานหรือโครงการโดยตรงจะต้องเป็นผู้ยื่นคำขอนำคนงานต่างชาติเข้าไปทำงานในประเทศต่อกระทรวงสวัสดิการสังคมและแรงงาน (The Ministry of Social Affairs and Labour) โดยระบุจำนวนคนงานที่ต้องการ แยกรายละเอียดตามตำแหน่งงานแต่ละประเภทว่าจะต้องใช้คนงานตำแหน่งใด จำนวนเท่าใดพร้อมด้วยหลักฐานสำเนาหนังสือเดินทางของคนงานและหลักฐานสัญญาโครงการที่จะดำเนินการ

ในกรณีที่บริษัทผู้รับเหมาจากเจ้าของโครงการจะเป็นผู้ว่าจ้างคนงานก็จะต้องทำเรื่องพร้อมหลักฐานข้างต้นเสนอต่อเจ้าของงานหรือเจ้าของโครงการโดยตรงพิจารณาในขั้นต้น

แล้วจึงยื่นคำขออนุมัติจากกระทรวงสวัสดิการสังคมและแรงงาน ชั้นตอนอนุมัติใช้เวลาประมาณ 7-15 วัน

2. นายจ้างจะต้องดำเนินการประกันชีวิตให้คนงานในอัตราที่กฎหมายกำหนดตาม ความเสี่ยงของลักษณะงาน แล้วนำหลักฐานการประกันพร้อมด้วยหนังสืออนุมัติของกระทรวงสวัสดิการ สังคมและแรงงาน และตั๋วเครื่องบินไปยื่นคำขอหนังสืออนุญาตให้เข้าเมือง (Non Object Certificati : N.O.C.) ต่อหน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง ชั้นตอนการพิจารณาจะใช้เวลา ประมาณ 7-30 วัน

3. เมื่อนายจ้างได้รับหนังสืออนุญาตให้เข้าเมือง (N.O.C.) ซึ่งจะระบุวัตถุประสงค์ การเข้าเมืองของคนงานนั้นแล้ว นายจ้างจะเก็บสำเนาไว้แล้วส่งต้นฉบับ N.O.C. พร้อมตั๋วเครื่อง-บินมายังประเทศไทยเพื่อให้กรมแรงงานตรวจสอบ และให้คนงานถือติดตัวเข้าประเทศคูเวต ซึ่ง นายจ้างจะนำสำเนา N.O.C. ไปรับคนงานที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองเมื่อคนงานเดินทางไปถึง

ประเทศอิรัก (IRAQ)

ประเทศอิรัก มีผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร เนื่องจากมีแม่น้ำใหญ่ สองสายไหลผ่านคือ แม่น้ำไทกริสกับยูเฟรติส เป็นลำน้ำที่มีความยาวมาก โดยไหลมาจากประเทศ ตุรกี ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของอิรัก แม่น้ำทั้งสองสายไหลมาบรรจบกัน ก่อให้เกิดแม่น้ำชั้นอีกสายหนึ่ง คือ แม่น้ำซัดด์-อัล-อาหรับ แล้วไหลรวมกันลงสู่อ่าวเปอร์เซีย ส่วนตอนกลางของประเทศเป็นที่ ซึ่งสมบูรณ์สำหรับการเพาะปลูก ทางด้านตะวันตกเป็นที่สูงและเป็นทะเลทราย ทางด้านตะวันออก เฉียงเหนือเป็นภูเขาสูงในทวีปเดียวกับของประเทศอิหร่าน อาณาเขตของประเทศอิรัก ทิศตะวันออกติดกับอิหร่าน ทิศใต้ติดกับประเทศซาอุดีอาระเบีย คูเวต ทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นประเทศ จอร์แดน ซึ่งตั้งอยู่ในลักษณะกั้นกลางระหว่างซีเรียกับประเทศซาอุดีอาระเบีย รวมเรียกว่าประเทศ ในแหลมอะราเบีย ส่วนอ่าวเปอร์เซียและอ่าวโอมันอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของอิรัก ประเทศ อิรักมีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 167,925 ตารางไมล์ หรือ 434,924 ตารางกิโลเมตร ประชาชน ส่วนใหญ่เป็นชาวอาหรับ 75% และชาวเคอร์ด 15% เมืองหลวงได้แก่ เมืองแบกแดด (BAGDAD) แต่เดิมประเทศอิรักเป็นประเทศที่ยากจน ต่อมาในปี พ.ศ.2473 ได้มีการสำรวจพบน้ำมันใน บริเวณแหลมอะราเบีย ทำให้อิรักมีฐานะร่ำรวยขึ้นเนื่องจากรายได้จากการขายน้ำมัน บ่อน้ำมัน จะอยู่บริเวณใกล้ ๆ กับตัวเมืองเคอร์ดุก. โมซูล นครแบกแดด และนครบัสรา ซึ่งบ่อน้ำมันให้

ผลิตผลมากมาย กล่าวกันว่าวันหนึ่งสามารถสูบน้ำมันขึ้นมาจากบ่อได้กว่า 800,000 บาร์เรล สำหรับน้ำมันดิบมีโรงกลั่นแบบทันสมัยอยู่ในเมืองโมซุลและเคอร์คุก ถึงกระนั้นก็ตามประเทศอิรักก็ยังไม่มียางานอุตสาหกรรมขนาดหนักอยู่ในประเทศเลย

ประเทศอิรัก เป็นประเทศที่กำลังพัฒนาสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ เช่น สร้างที่พักอาศัย สร้างเขื่อน สถานีและทางรถไฟ สร้างโรงงานไฟฟ้า เป็นต้น จึงมีความต้องการแรงงานต่างชาติเป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากประเทศอิรักอยู่ในภาวะสงครามกับประเทศอิหร่าน งบประมาณรายจ่ายของประเทศส่วนใหญ่จึงใช้จ่ายไปในทางป้องกันประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็มีความต้องการให้บริษัทต่างประเทศไปลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศ โดยมีเงื่อนไขให้บริษัทผู้ลงทุนออกค่าใช้จ่ายไปก่อน แล้วประเทศอิรักจะใช้คืนให้ภายใน 2 ปี ดังนั้น โครงการใหม่ ๆ จึงขาดผู้ลงทุนโดยเฉพาะบริษัทผู้ลงทุนจากยุโรป แต่ก็มีบริษัทของชาวเกาหลียังคงรับงานใหม่ เช่น โครงการสร้างโรงงานไฟฟ้าในกรุงแบกแดด ระยะเวลาก่อสร้าง 4 ปี ซึ่งจะใช้คนงานทั้งหมดประมาณ 6,000 คน ในจำนวนนี้จะใช้คนงานไทยประมาณ 1,200 คน การที่บริษัทผู้ลงทุนชาวเกาหลีรับงานใหม่ตามเงื่อนไขของรัฐบาลอิรักที่กำหนดไว้ก็เนื่องจากบริษัทได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลเกาหลี โดยรัฐบาลเกาหลีอาศัยน้ำมันจากประเทศอิรักเป็นข้อแลกเปลี่ยน อย่างไรก็ตาม แรงงานไทยยังเป็นที่ต้องการของบริษัทผู้ลงทุนในกิจการก่อสร้างเมื่อเปรียบเทียบกับแรงงานชาติฟิลิปปินส์ อินเดีย ปากีสถาน และบังคลาเทศ แม้ว่าอัตราค่าจ้างจะสูงกว่าแรงงานชาติอื่นเล็กน้อย ทั้งนี้เพราะฝีมือแรงงานไทยเป็นที่ยอมรับของนายจ้าง แรงงานไทยที่ต้องการ ได้แก่ พนักงานขับรถหนัก ช่างไม้ ช่างปูน และช่างไฟฟ้า และคาดว่าความต้องการแรงงานต่างชาติของประเทศอิรักในอนาคตจะมีเป็นจำนวนมาก เพราะประเทศอิรักยังมีโครงการก่อสร้างต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประเทศหากภาวะสงครามระหว่างประเทศอิรักกับอิหร่านสงบลง สำหรับประเทศอิรักนั้น ประเทศไทยก็มีสำนักแรงงานไทยในประเทศอิรัก ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับคนงานไทยใน 4 ประเทศ ได้แก่ อิรัก จอร์แดน เลบานอนและไซปรัส ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงแบกแดด

ประเทศอิรัก เป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญรองลงมาจากประเทศซาอุดีอาระเบีย คาดว่าขณะนี้คนงานไทยทำงานอยู่ในอิรักประมาณ 28,000 คน สภาพตลาดปัจจุบันถูกจำกัดเนื่องจากการสู้รบกับอิหร่าน คนงานไทยส่วนใหญ่ทำงานในภาคก่อสร้าง

ขั้นตอนการนำคนงานไทยเข้าไปทำงานในประเทศอิรัก

การนำคนงานต่างชาติเข้าไปทำงานในประเทศอิรัก สามารถจำแนกประเภทของนายจ้างได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. นายจ้างหรือบริษัทท้องถิ่นของชาวอิรัก มีขั้นตอนดังนี้

1.1 นายจ้างที่ประสงค์จะจ้างคนงานต่างชาติเข้าไปทำงานต้องยื่นคำขอต่อกระทรวงแรงงานอิรัก

1.2 กระทรวงแรงงานอิรักส่งเรื่องให้ธนาคารแห่งประเทศไทยพิจารณาเรื่องการเงินและส่งเรื่องให้กรมการเข้าเมืองอิรัก (Directorate of Residence) พิจารณาเรื่องการเข้าเมือง

1.3 หากได้รับอนุญาต นายจ้างจะทำหนังสือมอบอำนาจให้สำนักงานจัดหางาน โดยระบุจำนวนคนงานและตำแหน่งที่ต้องการ และนำมาให้สำนักงานแรงงานไทยในประเทศอิรักรับรองความถูกต้องของเอกสารก่อนส่งให้กรมแรงงานไทยอนุมัติสัญญาจ้างงาน

1.4 เมื่อกรมแรงงานไทยอนุมัติและสำนักงานจัดหางานคัดเลือกคนงานได้แล้ว นายจ้างจะนำรายชื่อคนงานพร้อมรายละเอียดของหนังสือเดินทางแจ้งกระทรวงแรงงานอิรัก กระทรวงแรงงานอิรักจะแจ้งต่อไปยังกรมการเข้าเมืองอิรัก เพื่อกรมการเข้าเมืองอิรักจะได้แจ้งเรื่องวีซ่าคนงานไปยังสถานเอกอัครราชทูตอิรักประจำประเทศไทย ซึ่งคนงานจะได้วีซ่าอยู่ในประเทศอิรัก 15 วัน

1.5 เมื่อคนงานเดินทางเข้าประเทศอิรัก นายจ้างจะต้องแจ้งกรมการเข้าเมืองอิรัก เพื่อขอใบถิ่นที่อยู่และใบอนุญาตทำงานต่อไป

2. นายจ้างที่เป็นบริษัทชาวต่างชาติ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 นายจ้างหรือบริษัทชาวต่างชาติที่ประมูลงานได้จากเจ้าของโครงการทางอิรักจะติดต่อกับธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อเปิดแอล/ซี ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับวัสดุและค่าจ้างคนงาน

2.2 นายจ้างจะติดต่อกับเจ้าของโครงการทางการอิรักเพื่อขอโควตาการนำคนงานต่างชาติเข้ามาทำงาน

2.3 นายจ้างจะทำหนังสือมอบอำนาจให้สำนักงานจัดหางาน โดยระบุจำนวนคนงานและตำแหน่งงานที่ต้องการ และนำมาให้สำนักงานแรงงาน (ไทย) ในประเทศอิรักรับรองความถูกต้องของเอกสารก่อนส่งให้กรมแรงงานไทยอนุมัติสัญญาจ้างงาน

2.4 เมื่อกรมแรงงานไทยอนุมัติ และสำนักงานจัดหางานคัดเลือกคนงานได้แล้ว นายจ้างจะนำรายชื่อคนงานพร้อมรายละเอียดของหนังสือเดินทางแจ้งเจ้าของโครงการทางการอิรัก

2.5 เจ้าของโครงการทางการอิรักจะแจ้งรายชื่อคนงานต่างชาติกับกรมการเข้าเมืองอิรัก และสถานเอกอัครราชทูตอิรักประจำประเทศไทย ซึ่งคนงานจะได้วีซ่าอยู่ในประเทศอิรัก 15 วัน

2.6 เมื่อคนงานเดินทางเข้าประเทศอิรัก นายจ้างจะต้องแจ้งกรมการเข้าเมืองอิรักเพื่อขอใบถิ่นที่อยู่และใบอนุญาตทำงาน

ประเทศสิงคโปร์ (SINGAPORE)

ประเทศสิงคโปร์ เป็นประเทศที่เล็กและเจริญที่สุดในเอเชียอาคเนย์ ทิศเหนือของเกาะสิงคโปร์เชื่อมต่อกับภาคใต้ของคาบสมุทรมลายู โดยทางรถไฟและถนนที่มีความยาว 0.75 ไมล์ (1.2 กิโลเมตร) นอกจากนี้ยังมีเกาะเล็กที่อยู่ใกล้ ๆ อีก 40 เกาะ สิงคโปร์มีพื้นที่ทั้งหมด 226 ตารางไมล์ หรือ 585 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ตอนกลางของสิงคโปร์เป็นภูเขาสูงไม่มากนัก บนภูเขาตอนกลางของเกาะมีอ่างเก็บน้ำจืดกรานจิ-อูลู ปานคาม สำหรับเลี้ยงประชากรของเกาะ สิงคโปร์เป็นทางผ่านของเส้นทางการเดินเรือระหว่างมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิก ทำให้สิงคโปร์เหมาะสำหรับเป็นท่าจอดเรือและขนส่งสินค้า สิงคโปร์มีท่าเรือที่สำคัญ 6 แห่ง 5 แห่งดำเนินงานโดยการท่าเรือแห่งสิงคโปร์ ส่วนอีก 1 แห่ง ดำเนินงานโดยบริษัทจอร์จทาวน์ นอกจากเป็นท่าจอดเรือและขนส่งสินค้าแล้ว สิงคโปร์ยังได้ทำการค้าและการบริการ เช่น การขนส่ง การธนาคาร การคลังสินค้า การซ่อมและต่อเรือ การประกันภัยและการคมนาคม เหล่านี้ทำให้สิงคโปร์มีชื่อเสียงในด้านเป็นผู้ชำนาญการอย่างยอดเยี่ยม

การเดินทางไปทำงานในสิงคโปร์ของคนงานไทยในระยะแรกจะไปทำงานทางด้านการผลิตกับการตัดเย็บเสื้อผ้า การผลิตผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า วงจรคอมพิวเตอร์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานหญิง ต่อมาประเทศสิงคโปร์ก็ได้ประสบกับภาวะเศรษฐกิจซบเซา โดยเฉพาะในช่วงปลายปี พ.ศ. 2527 มาจนถึงปี พ.ศ. 2528 ทั้งนี้เนื่องจากได้รับความกระทบกระเทือนเนื่องจากภาวะซบเซาของเศรษฐกิจโลกและปัญหาภายใน เช่น อุทสาหกรรมก่อสร้างตกต่ำมาก ปัญหาต้นทุนการประกอบ การสูง ทำให้ไม่สนใจในการลงทุน จากปัญหาดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อภาวะการจ้างงานของ

ประเทศอย่างเห็นได้ชัด อัตราการว่างงานได้เพิ่มจาก 2% ในปี พ.ศ.2524 เป็น 5% ในปี พ.ศ.2528 ซึ่งนับว่าสูงที่สุดในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา ในปี พ.ศ.2528 การจ้างงานลดลงถึง 90,000 อัตรา เป็นการจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรมก่อสร้างจำนวน 46,000 อัตรา และในภาคอุตสาหกรรมการผลิตจำนวน 35,000 อัตรา ทั้งนี้ไม่รวมถึงจำนวนคนต่างชาติที่ถูกส่งกลับแล้วจำนวนประมาณ 30,000 อัตรา จึงกล่าวได้ว่าความต้องการแรงงานต่างชาติในประเทศสิงคโปร์ในอนาคตไม่แจ่มใสนัก ประกอบกับนโยบายรัฐบาลสิงคโปร์ต้องการส่งเสริมระบบการผลิตที่ใช้อุปกรณ์เครื่องกลอัตโนมัติและเทคโนโลยีระดับสูง โดยเน้นระบบการผลิตที่ใช้ทุนเป็นปัจจัยหลัก (Capital-Intensive Economy) และมีโครงการที่จะเคลื่อนย้ายโรงงานอุตสาหกรรมใช้แรงงานประเภทไม่มีฝีมือและกึ่งฝีมือออกจากประเทศสิงคโปร์ให้หมดสิ้นภายใน พ.ศ.2534 รัฐบาลสิงคโปร์ถือว่าแรงงานจากประเทศฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และประเทศไทยเป็นแรงงานประเภท Non-Traditional Source ถือเป็นแรงงานที่มีการศึกษาต่ำ ชาคความชำนาญด้านช่างฝีมือตามที่สิงคโปร์ต้องการ อย่างไรก็ตามในระยะ 4-5 ปีข้างหน้า สิงคโปร์ยังมีความต้องการแรงงานต่างชาติระดับกรรมกร และช่างกึ่งฝีมือต่อไปอีกระยะหนึ่งเพื่อทำงานก่อสร้างโครงการต่าง ๆ เช่น การก่อสร้างอาคารที่พักอาศัย โรงงานอุตสาหกรรม การก่อสร้างทางด่วน เป็นต้น ประกอบกับคนสิงคโปร์ไม่นิยมทำงานประเภทกรรมกร ดังนั้นโอกาสการทำงานของคนไทยจึงมีอยู่และไม่หมดลงในทันที ปัจจุบันมีคนงานไทยทำงานในประเทศสิงคโปร์ประมาณ 30,000 คน สำหรับจำนวนที่แน่นอนไม่สามารถทราบได้ เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศสมาชิกสมาคมอาเซียน เช่นเดียวกับไทย ซึ่งคนไทยสามารถเดินทางเข้าไปเพื่อท่องเที่ยวได้ 14 วัน โดยไม่ต้องขอวีซ่าล่วงหน้า จึงทำให้ผู้จัดหางานใช้ช่องว่างนี้จัดส่งคนงานไปทำงานในสิงคโปร์โดยไม่ขออนุญาตกรมแรงงาน การจัดส่งคนงานไปทำงานในสิงคโปร์ส่วนใหญ่จึงไม่ได้รับอนุญาตจากกรมแรงงานเช่นเดียวกับตลาดแรงงานในประเทศกลุ่มอาเซียนอื่น คือ มาเลเซียและบรูไน สำหรับในอนาคตคนสิงคโปร์เริ่มที่นิยมจ้างหญิงไทยไปทำงานแม่บ้านมากขึ้น เช่นเดียวกับนายจ้างในประเทศอุตสาหกรรมเบียร์ สำหรับในประเทศสิงคโปร์นี้ประเทศไทยได้มีสำนักแรงงานไทยในสิงคโปร์ ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับคนงานไทยใน 3 ประเทศได้แก่ สิงคโปร์ บรูไน มาเลเซีย ซึ่งตั้งอยู่ที่ตึกธนาคารกรุงเทพ สาขาสิงคโปร์

ขั้นตอนการนำคนงานเข้าไปทำงานในประเทศสิงคโปร์

1. ขั้นตอนการขอโควตานำคนเข้าประเทศ

1.1 บริษัทนายจ้างผู้ประสงค์จะนำคนงานเข้าไปทำงานก่อสร้างในประเทศสิงคโปร์จะต้องขอโควตาจากกรมอนุญาตการทำงานคนต่างด้าวคือ WORK PERMIT DEPARTMENT (W.P.D.) โดยจะต้องมีแบบคำขออนุมัติ Prior Approval ซึ่งการขอโควตานี้ W.P.D. จะเป็นผู้พิจารณาว่าจะให้นำคนงานเข้าไปทำงานในแต่ละโครงการจำนวนกี่คน (ใช้เวลาประมาณ 3 สัปดาห์ ถึง 2 เดือน) กรณีที่ไปทำงานของ Housing Development Board (HDB.) จะต้องขอกับ H.D.P. โดยตรง

1.2 เมื่อ W.P.D. อนุมัติให้นำคนงานต่างชาติเข้าไปทำงานได้ก็จะมีหนังสือแจ้งไปยังผู้ขอให้ดำเนินการในขั้นต่อไป

2. ขั้นตอนการจดทะเบียนเอกสารและเตรียมการมอบหมายอำนาจ

2.1 บริษัทนายจ้างหรือนายจ้างอาจมอบหมายให้บริษัทจัดหางานในสิงคโปร์ดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารและเรื่องต่อไปนี้คือ

2.1.1 ทำหนังสือมอบหมายอำนาจ (Power of Attorney) ให้กับบริษัทจัดหางานในประเทศไทยให้ดำเนินการจัดหาคนงาน

2.1.2 ทำหนังสือแจ้งความต้องการ (Letter of Demand) มอบให้กับบริษัทจัดหางานเหมือนข้อ 1

2.1.3 จัดทำหนังสือ (ร่าง) เกี่ยวกับสัญญาการจ้างงาน สัญญาการรับเหมางานต่าง ๆ เป็นต้น

2.1.4 จัดทำเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)
ทั้งนี้เอกสารตามรายการข้างต้นนี้จะต้องได้รับการประทับตราจาก Notary Public และสถานเอกอัครราชทูตไทยเสียก่อน แล้วจึงนำไปมอบให้สำนักงานแรงงานไทยประจำสถานเอกอัครราชทูต ณ สิงคโปร์ต่อไป

2.2 เมื่อดำเนินการตามขั้นตอนในข้อ 2.1 แล้วเสร็จ จะต้องนำเอกสารตามรายการต่อไปนี้มามอบให้สำนักงานแรงงานไทยฯ (ต้นฉบับและสำเนา ต้นฉบับจะคืนให้กับนายจ้างในทันทีเมื่อเทียบเท่ากับสำเนาคู่ฉบับแล้ว) คือ

2.2.1 แบบคำขอ (Prior Approval)

2.2.2 หนังสือมอบหมายอำนาจ (Power Of Attorney)

2.2.3 หนังสือแจ้งความต้องการ (Letter of Demand)

2.2.4 สัญญาต่าง ๆ ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.2.5 รายชื่อคนงานตามแบบของ W.P.D. ซึ่งได้มีการรับรอง (Advance Notice)

2.2.6 ทะเบียนการจัดตั้งบริษัท (Registry of Company): R.O.C.

2.2.7 พันธบัตรค้ำประกัน (Security Bonds)

ทั้งนี้เพื่อเจ้าหน้าที่สำนักแรงงานไทยฯ จะได้ตรวจสอบว่าเอกสารต่าง ๆ ตรงกับรายการที่ขออนำคนงานเข้ามาทำงานในประเทศสิงคโปร์หรือไม่ (การตรวจเอกสารครั้งที่ 1)

2.3 ต้นฉบับของเอกสารทั้งหมดนายจ้างหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการ จะต้องส่งให้กับบริษัทจัดหางานที่มอบหมายให้ดำเนินการในประเทศไทย เพื่อขออนุมัติตำแหน่งจาก กรมแรงงาน และเมื่อกรมแรงงานรับเรื่องแล้วจะแจ้งสำนักงานแรงงานไทยฯ ให้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ตลอดจนเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาอนุมัติตำแหน่งงาน ซึ่ง การตรวจสอบในขั้นนั้นนอกจากจะตรวจสอบเอกสารที่ได้รับแล้ว สำนักแรงงานไทยฯ จะพิจารณาคำดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

- ตรวจสอบกับนายจ้างเพื่อขอทราบข้อมูลเพิ่มเติม

- ไปตรวจสอบสถานที่ก่อสร้างตามโครงการที่ขออนุญาต

- เชิญนายจ้างมาพบหรือไปพบนายจ้างแล้วแต่กรณี

- บันทึกข้อเท็จจริงต่าง ๆ จากนายจ้างและผู้รับอนุญาตจัดหางาน

เมื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงตามรายการข้างต้นได้แล้ว สำนักงานแรงงานไทยฯ จะทำหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบให้กรมแรงงานทราบ เพื่อกรมแรงงานจะได้ประกอบการพิจารณาอนุมัติต่อไป

3. เมื่อคนงานเดินทางไปถึงประเทศสิงคโปร์

3.1 เมื่อกรมแรงงานอนุมัติตำแหน่งงานและผู้จัดส่งดำเนินการส่งคนงานเดินทางไปถึงประเทศสิงคโปร์ ผู้ที่จะไปรับคนงานเข้าประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ นายจ้างที่แท้จริงหรือตัวแทนนายจ้าง หรือบริษัทจัดหางานในประเทศสิงคโปร์ที่ได้แจ้งขออนำคนงานไทยเข้าไปทำงาน จะต้องแสดงเอกสาร คือใบ PRIOR APPROVAL และใบ ADVANCE NOTICE ต่อเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมือง และจะต้องนำคนงานทั้งหมดเข้ารับการตรวจโรค ณ สถานพยาบาล ตามที่ทางการสิงคโปร์กำหนด

3.2 นายจ้างจะต้องนำเอกสารตามรายการต่อไปนี้ไปรายงานต่อ WORK PERMIT DEPARTMENT เพื่อขอใบอนุญาตทำงานซึ่งจะต้องดำเนินการภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ นำคนงานเข้าไปทำงาน

- หนังสือเดินทางของคนงาน
- แบบฟอร์มที่กรอกแล้วเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตทำงานของคนงาน
- ใบตรวจโรค (ผู้ที่ไม่ผ่านการตรวจโรค นายจ้างจะต้องเป็นผู้ส่งลูกจ้าง

กลับ)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย